

Джек Лондон

Играта

ГЛАВА I

Пред тях на пода бяха разстлани много килими с най-различни шарки; два от брюкселските им харесаха още в началото, бяха се спрели на тях, но десетки други мамеха погледите им със своите багри и тъкан и те продължаваха да се колебаят, раздвоени между желанията и възможностите на кесията си. Завеждащият отдела им оказа честта лично да ги обслужи или по-скоро оказа тази чест на Джо; тя добре знаеше това, защото бе забелязала как дори момчето в асансьора гледаше Джо, зяпнало от възхищение. Не беше избягнало от погледа и подчертаното уважение, с което се отнасяха към него и хлапетата, и събралите се по ъглите младежи, когато двамата минаваха из техния квартал в западната част, на града.

Но ето че повикаха завеждащия отдела на телефона и изведнъж прекрасните мечти за килимите и досадата от високите им цени отстъпиха място на по-големи съмнения и тревоги.

– Не разбирам, Джо, какво толкова й харесваш – тихо каза тя, а настоячивата нотка в гласа ѝ издаваше скорошен, недовършен спор.

Момчешкото му лице се помрачи, но само за миг и веднага пак засия ласкаво. Той беше още момче, а тя – девойче: две млади създания пред прага на живота, и тръгнаха заедно да наемат квартира и да купят килими за бъдещия си дом.

– Защо се тревожиш? – запита той. – Та това е За последен път, наистина последен.

Усмихна ѝ се, но тя съзря на устните му недоволна едва съдържана въздишка на съжаление; като всяка жена тя инстинктивно желаше нейният любим изцяло да ѝ принадлежи и се страхуваше от тази негова страст, която не разбираше, но която заемаше такова важно място в живота му.

– Знаеш, че мачът с О'Нийл изплати последната вноска за мамината къща – продължи той. – Отървах се от тази грижа. А за тази последна среща, с Понта, ще получа сто долара. Цели сто долара в банката – такава е наградата; ето с това ще започнем, то ще ни е нещо като полог.

Тя не обърна внимание на паричната примамка.

– Но на тебе ти харесва тази... тази „игра“, както я наричаш. Защо?

Той не умееше да изразява мислите си с думи. Когато работеше, изразяваше се с ръцете си, а на ринга – с цялото си тяло, с играта на

мускулите; но да разкаже със собствените си уста за очарованието на квадратния ринг, не беше по силите му. И все пак, запъвайки се отначало, той се опита да изрази онова, което чувствуваше, но което никога не бе анализирал през време на Играта, в ония върховни минути на своето съществуване.

– Едно мога да ти кажа, Дженъвийв, чувствуваш се чудесно на ринга... когато другият ти е в ръцете. .. И двата му юмука те дебнат, но ти не му се даваш, а сам стоварваш твоя „лекичък“ удар; той залита като пиян и се вкопчава в тебе, но съдията го дръпва настрана и тогава ти можеш да го довършиш; а всички в залата викат, та се късат. И ти знаеш, че си по-силният, играл си честно и си победил, защото си по-силен от другия. Да знаеш само...

Не се доизказа – млъкна, смутен от собствената си словоохотливост и разтревожения поглед на Дженъвийв. Докато той говореше, тя наблюдаваше лицето му, а в това време върху нейното лице се изписа страх. Като ѝ разказваше за този върховен миг, пред очите му изплуваха светлините, залитаният противник, ревящата тълпа, а непонятната за нея стихия, част от неговия живот, непреодолима и заплашителна, го отнесе далече от нея и направи любовта ѝ да изглежда дребна, жалка. Онзи Джо, когото тя познаваше, започна да се отдръпва, избледня и се изгуби. Изчезна свежото момчешко лице, ласката в очите, меката линия на красиво очертаната уста. Пред нея

се появи лице на мъж – сякаш излято от стомана, застинало и неподвижно: устата от стомана, устните – като стоманени челюсти на капан; очите от стомана – широко отворени, втречени, а светлината и блясъкът им – светлина и блясък на стомана. Лицето бе на мъж, а тя познаваше само неговото момчешко лице. Това ново лице ѝ беше съвсем непознато. И въпреки че се изплаши, смътно почувствува, че се гордее с него. Неговата мъжественост – мъжествеността на мъжа борец, не можеше да не я привлича нея, жената, от векове създадена да търси силния мъж за другар, за да се опре на неговата сила като о стена. Не ѝ беше ясна тази страст, която се надигаше в него по-мощна от любовта ѝ и го държеше в своята власт; и все пак тя усещаше сладостен трепет в сърцето си при мисълта, че заради нея, заради тяхната любов той бе отстъпил, бе се отказал от своята любима Игра и след този последен мач никога вече нямаше да излиза на ринга.

– Мисис Силвърстайн не обича бокса – каза тя, – просто не може да го понася. А тя е умна жена.

Той се усмихна снизходително, прикривайки обидата, изпитана не

за пръв път от постоянното незачитане на тази част от неговата природа и неговия живот, с която той най-много се гордееше. За него това бе мъжество и успех, постигнат със собствени усилия и упорит труд; и когато предложи себе си и всичко онова, което представляваше, на Дженъвийв, той с гордост съзнаваше, че слага в краката ѝ точно тази, единствено тази част от своето същество. Това бе достижение, спечелено с труд; никой мъж не би могъл да ѝ даде по-хубав и по-голям залог за мъжество и точно това, смяташе той, му дава основание и право да я притежава. Но тя не бе го разбрала тогава, не го разбираше и сега и той се учудваше какво друго бе намерила тя в него, за да го смята достоен за своята любов.

– Твоята мисис Силвърстайн е глупава и празноглава драка и половина – каза той добродушно. – Какво разбира тя от тия неща? Аз ти казвам, че е чудесно... и здравословно – добави той, след като помисли за миг. – Погледни ме. Моят живот трябва да е съвсем чист, за да бъде във форма. Живея по-чисто и от твоята мисис Силвърстайн, и от нейния старик, и от всички други, които познаваш – правя

бани, фрикции, физически упражнения, вода редовен живот, храня се добре, но не преяждам, не пия, не пуша – не правя нищо, което може да ми навреди. Та аз живея по-чисто и от тебе. Дженъвийв... Честна дума – побърза да добави той, като видя възмутеното ѝ лице. – Не говоря за вода и сапун, но ето, виж! – и той внимателно, но здраво стисна ръката ѝ над лакътя. – Ти си мека, цялата си мека. Не като мене. Я пипни тука!

Натисна края на пръстите ѝ о твърдите мускули на ръката си така, че тя трепна от болка.

– Ей такъв твърд съм целият – продължи той – и това аз наричам да си чист. Всяка частица месо, кръв – всяко мускулче е чисто чак до костите, а и те са чисти. Не само вода и сапун по кожата, а чисто навсякъде, чак вътре. Казвам ти, усещам го чисто, знам го, че е тъй. Когато се събудя сутрин и тръгна за работа, всяка капчица кръв и всяко мускулче крещи от чистота. Да знаеш само...

Той млъкна неочаквано и някак неловко, отново смутен от необичайното си красноречие. Никога в живота си не бе подбуджан към таква словоизлияние, нито бе имал причина за подобно вълнение. Но сега се оспорваше Играта, нейният смисъл и значение, самата Игра, най-важното нещо на света – или това, което за него бе най-важното нещо в света до онзи съдбоносен следобед, когато случайно влезе в сладкарницата на Силвърстайн и Дженъвийв нахлу в живота му и засенчи всичко

останало. Бе започнал да разбира, макар и смътно, острото стълкновение между жената и кариерата на един мъж, между призванието му на този свят и нуждата на жената да го притежава изцяло. Но не умееше да прави обобщения. Виждаше само противоречието между стоящата пред него в плът и кръв Дженъвийв и великата, възвишена, пълна с живот Игра. Те се отричаха една друга, всяка го претегляше към себе си и разкъсван от тая борба, той се оставяше да бъде люшкан безпомощно от вълните на техния раздор.

Дженъвийв го слушаше, без да сменя очи от лицето му, и се любуваше на светлата му кожа, на ясните очи и на гладките му, нежни като на момиче бузи. Тя виждаше силата на неговите доводи и тъкмо затова те съвсем не й се нравеха. Цялото й същество инстинктивно се бунтуваше срещу тази Игра,

която го отдалечаваше и разбойнически й отнемаше част от него. За нея Играта беше една непонятна съперница; непонятни й бяха и нейните съблазни. Ако съперницата й беше някоя жена, някое момиче, всичко щеше да й бъде ясно, щеше да знае какво да прави. Но сега тя се бореше в тъмнината с някакъв невидим противник, който й беше напълно неизвестен. Истината, която долавяше в думите на Джо, правеше Играта още по-опасна.

Внезапно Дженъвийв разбра своето безсилие; стана й тъжно и сама се съжали. Тя искаше той да й принадлежи изцяло, женската й природа не можеше да се задоволи с по-малко; а той й избягваше, изплъзваше се някак от прегръдката, с която искаше да го задържи. Очите й плувнаха в сълзи, устните и затрепераха и поражението й в миг се превърна в победа – тя разгроми всемогъщата Игра със силата на своята слабост.

– Недей, Дженъвийв, не плачи – замоли я той, разкаян, объркан и слисан.

Неговият мъжки ум. не можеше да разбере причината за плача й, но пред вида на сълзите той забрави всичко.

Тя се усмихна през сълзи, в очите й се четеше прошка и макар че той не знаеше в какво се бе провинил, сърцето му напълно се стопи. Джо развълнувано протегна ръка към нейната, но тя хладно я отбягна, като се поотдръпна, а усмихнатите й очи засияха още по-силно.

– Ето, мистър Клаузън се връща – каза тя и по някакъв чудноват женски способ в очите й вече нямаше и следа от влага, когато се обърна към новодошлия.

– Навярно сте помислили, че вече няма да се върна, Джо? – запита завеждащият отдела, чиито строги бакенбарди на бяло-розовото му лице

съвсем не съответстваха на малките весели очи.

– Сега да видим... Хм, да, говорехме за тия килими – оживено продължи той. – А това десенче тук – направено с вкус, хваща ви окото, нали? Да, да, разбирам ги аз тия работи. Когато се обзавеждах, получавах само четиринайсет долара на седмица. Но в малкото гнездо всичко трябва да е от хубаво по-хубаво, нали? Разбира се, знам аз... Струва само седем цента повече, но скъпото винаги излиза по-евтино, уверявам ви. Ще ви кажа какво мога да направя, Джо – каза той в порив на великодушие и доверително понижи глас. – За друг не бих го направил, но за вас ще отстъпя пет цента. Само че... – тук гласът му стана внушително сериозен, – само че не трябва в никакъв случай да казвате колко сте платили за него.

– Ще ви бъде доставен въщи, добре обшит и опакован, това, разбира се, влиза в цената – добави той, след като Джо и Дженъвийв се пошеветваха и му съобщиха решението си.

– А малкото гнездо, а? – запита той. – Кога ще разперите крила, за да полетите? Утре! Толкова скоро? Прекрасно! Прекрасно! – За миг той възторжено вдигна очи, а след това пак им се усмихна бащински.

Джо беше отговорил доста съдържано, а Дженъвийв леко се бе изчервила; и двамата чувстваха, че този разговор не е съвсем уместен. И не само защото засягаше интимни, свети за тях неща, но и защото това, което би могло да се нарече престорена срамежливост у средното съсловие, у тях беше искрена скромност и съдържаност, срещана у някои хора от работническата класа, стремящи се към чист и нравствен живот.

Мистър Клаузън ги придружи до асансьора усмихнат, благосклонен и благодетелен, а всички служители обърнаха глави и проследиха отдачавашата се фигура на Джо.

– Ами довечера, Джо? – запита загрижено мистър Клаузън, докато чакаха асансьора. – Как се чувствуваш? Ще го натупаш ли, а?

– Разбира се – отговори Джо. – Никога през живота си не съм се чувствувал по-добре.

– Добре се чувствуваш, а? Отлично? Отлично! Аз, знаеш ли, си помислих, все пак... Ха, ха! Нали сте пред сватба и тъй нататък... помислих да не би да си, ей тъй, мъничко не съвсем в ред, нервите, знаеш, малко поразхлабени, а? Знаем аз какво значи да се жениш. Но ти си добре, нали? Разбира се, разбира се, няма защо човек да те пита. Ха! Ха! Хайде, на добър час, моето момче! Знаем, че ще спечелиш. Не съм се и съмнявал, разбира се, разбира се.

– Довиждане, мис Причърд – обърна се той към Дженъвийв и

галантно ѝ помогна да влезе в асансьора. – Надявам се, че често ще ни навещавате. Ще бъдем особено щастливи, да, да, уверявам ви.

– Всички ти викат „Джо“ – каза му тя с укор, когато асансьорът се понесе надолу. – Защо не те наричат „мистър Флеминг“? Мисля, че така е редно.

Но той гледаше замислено към момчето от асансьора и сякаш не я чу.

– Какво ти е, Джо? – запита тя с оная нежност, чието силно въздействие върху него ѝ беше добре известно.

– О, нищо – отвърна той. – Само си мислех... иска ми се...

– Иска ти се... Какво? – гласът ѝ бе самата съблазън, а на погледа ѝ не би могъл да устои и някой по-твърд и от него; но той упорито гледаше встрани.

После, като я погледна нарочно право в очите, каза:

– Искам да ме видиш само веднъж на ринга.

Тя потръпна от отвращение и лицето му се помрачи. В миг ѝ стана ясно, че съперницата пак се беше изпречила помежду им, за да го отнесе надалеч.

– Аз... аз бих дошла с удоволствие – бързо, но с усилие каза тя, като се стремеше да прояви онова съчувствие, с което жените сломяват и най-силните мъже и ги карат да склонят глава на техните гърди.

– Наистина ли?

Той отново впи поглед в очите ѝ. Тя разбра, че той го желае. Стори ѝ се, че иска да провери силата на нейната любов.

– Ще бъда тъй горд, както никога досега – каза той просто.

Може би това!бе любовен страх или желание да не му откаже търсеното съчувствие; може би искаше да постъпи мъдро – да види Играта право в лицето; или пък беше мощен зов към приключение, който проехтя през тесния предел на еднообразния ѝ живот, – но в нея се надигна неподозирана смелост и тя му отговори също тъй просто:

– Ще дойда.

– Не мислех, че ще се согласиш, иначе нямаше да настоявам – призна той, когато излязоха от магазина и тръгнаха по тротоара.

– Нима не мога да дойда? – тревожно запита тя, като се боеше да не би решителността ѝ да отслабне.

– О, мога да го наредя; но не мислех, че ще се согласиш. Не мислех, че ще се согласиш – повтори той, все още смаян, докато ѝ помагаше да се качи в трамвая и бъркаше в джоба си, за да плати билетите.

ГЛАВА II

Дженъвийв и Джо бяха аристократи на работническата класа. Заобиколени от много низост и нищета, те бяха успели да запазят душите си чисти и непокътнати. Чувството им за собствено достойнство, стремежът им към всичко светло и хубаво в живота ги отдалечаваше от собствената им среда. Те не се сприятеляваха лесно; нито единият, нито другият имаха сърдечен приятел, истински другар, с когото да се разбират и да споделят всичко. По нрав съвсем не бяха саможиви, но все пак бяха останали самотни, защото не бяха намерили хора, чиято дружба да задоволява жаждата им за чистота и порядъчност.

Рядко момиче от работническата класа водеше такъв затворен и безбурен живот като Дженъвийв. Заобиколена от грубост и бруталност, тя отбягваше всичко грубо и брутално. Виждаше само онова, което искаше да види, и подбираше само най-хубавото, отстранявайки инстинктивно, без всякакво усилие, всичко долно и грозно. Още от малка бе напълно опазена от лошото в живота. Единствено дете на болна майка, тя трябваше да се грижи за нея и не излизаше да играе и лудува на улицата със съседските деца. Баща ѝ – дребен чиновник, кротък, слаб и анемичен човек, домошар поради вродено неумение да се сдружава с другите мъже – беше допринесъл твърде много, за да се създаде в дома им атмосфера на нежност и на душевност.

Останала кръгло сираче на дванадесет години, веднага след погребението на баща си Дженъвийв отиде да живее при семейство Силвърстайн, в квартирата над собствената им сладкарница. И тук, приютена от тия добри друговеци, тя припечелваше за храна и облекло, като работеше в магазина. Дженъвийв не беше еврейка и беше особено необходима на

двамата Силвърстайн, които за нищо на света не искаха да работят в съботния ден.

Тук, в еднообразието на малката сладкарничка минаха шест години от ранната ѝ младост. Тя нямаше много познати, не си бе намерила и близка приятелка, защото не бе срещнала девойка, която да ѝ допадне. Нито пък я привличаха разходките с младежите от квартала – нещо обичайно за момичетата, щом станеха на петнадесет години. Оная „надменна кукла“ – така говореха за нея съседските девойки; и макар че с красотата и сдържаността си бе спечелила тяхната неприязън, те все пак

изпитвах уважение към нея. „Праскова с каймак“ – я наричаха младежите, но тихичко, само помежду си, от страх да не разсърдят другите момичета; те стояха пред Дженъвийв с благоговение, почти я боготворяха и гледаха на нея като на някакво тайнствено, красиво, недостъпно същество.

А тя действително беше красива. Потомка на няколко поколения американци, Дженъвийв бе от ония чудни цветя на работническата класа, които се явяват понякога, необяснимо как и защо, напук на наследствеността и околната среда. Красив беше цветът на лицето ѝ – лека руменина тъй прелестно облагряше бялата ѝ кожа, че напълно заслужено наричаха девойката „Праскова с каймак“; красиви бяха и правилните ѝ черти; тя би могла да бъде красавица дори само заради нежните форми, в които бе изваяно тялото ѝ. Гласът ѝ беше тих, движенията – спокойни, а държанието ѝ – пълно с достойнство. Тя умееше да носи дрехите си – каквото и да облечеше, всичко подчертаваше красотата и достойнството ѝ. А освен това беше тъй женствена, чувствителна, нежна и готова силно да се привърже, с тлееща дълбоко в нея страст на бъдещата жена и майка. Но тези чувства дремеха през всичките тия години и чакаха да се появи мъжът, когото щеше да обикне. И ето един горещ съботен следобед Джо влезе в сладкарницата на Силвърстайн, за да се разхлади със сладолед и сода. Тя не го забеляза, когато влезе, защото беше заета с друг клиент – един шест-седем годишен малчуган съсредоточено обмисляше, какво да избере измежду многобройните чудеса на сладкарското изкуство, изложени в стъклената витрина под картонения надпис „пет за пет цента“.

Чу „Сладолед със сода, моля“ и сама запита „От кой сладолед?“, без да погледне посетителя. Нямаше навик да обръща внимание на младежите. В тях имаше нещо, което не можеше да разбере. Начинът, по който я гледаха, я смущаваше, но сама не знаеше защо; при това в тях имаше нещо несръчно и грубо, което не ѝ харесваше. Все още никой мъж не бе смущавал мислите ѝ. Младежите, които бе виждала, не я привличаха и ѝ бяха безразлични. Накратко казано, ако я попитаха защо съществуват мъжете на този свят, би била затруднена да отговори.

Докато слагаше сладоледа в чашата, случайно спря поглед върху лицето на Джо и изпита някакво приятно чувство. В следващия миг и той я погледна; тя сведе очи и се обърна към кранчето за сода. А докато пълнеше чашата, нещо я застави пак да го погледне, но само за миг, защото този път очите му чакаха да срещнат нейните, а на лицето му бе изписано такова искрено възхищение, че тя бързо отмести поглед

встриани.

Девојката се учуди, че един мъж може толкова много да ѝ хареса. „Какво хубавичко момче“ – помисли тя невинно, като несъзнателно се стремеше да се защити от неударимо привличащата я сила, скрита зад хубавата външност. „Не, не е хубавичък“ – мислеше си тя, когато сложи чашата пред него, получи сребърната десетцентова монета и срещна за трети път погледа му. Речникът ѝ не беше много богат, а и не умеше добре да си служи с него, но мъжествената сила, която лъхаше от младежкото му лице, я накара да разбере, че не бе намерила най-подходящото определение.

„Не, той е по-скоро красив“ – беше следващото заключение и тя отново сведе очи пред погледа му. Ала всички мъже с хубава външност ги наричат „красиви“ и това определение също не ѝ хареса. Но както и да е, приятно бе да го гледа човек и тя с известно раздражение разбра, че ѝ се иска често, много често да поглежда към него.

Що се отнася до Джо, той никога не бе виждал по-красива девојка от тази зад тезгяха. Макар че беше по-добре запознат от нея с природните закони и можеше веднага да отговори защо съществуват жените на този свят, все пак те бяха останали вън от

неговия мир. В мислите си той бе тъй далече от жените, както девојката от мъжете. Но сега една жена бе докоснала неговото въображение и тази жена беше Дженъвийв. Не бе и сънувал, че може да съществува такава прелестна девојка и не откъсваше поглед от нейното лице. Въпреки това обаче всякога, когато я поглеждаше и погледите им се срещнаха, той изпитваше болезнено смущение и би извърнал поглед, ако тя не свеждаше тъй бързо очи.

Но когато най-после тя бавно ги повдигна и дълго задържа погледа си върху него, той на свой ред сведе очи и бузите му пламнаха. Дженъвийв бе много по-малко смутена и при това съвсем не издаваше вълнението си. Тя чувствуваше някакъв вътрешен, непознат дотогава трепет, но външно изглеждаше напълно спокойна и невъзмутима. Джо, напротив, бе явно объркан и трогателно несръчен.

Нито той, нито тя познаваха любовта, чувствуваша само непреодолимо желание да се гледат един друг. Двамата бяха смутени, възбудени и привличани властно един към друг със силата на два съединяващи се елемента. Той се бавеше, играеше си с лъжичката и смутен се червеше над чашата, а тя говореше тихо, често свеждаше очи и го омотаваше в мрежата на своето очарование.

Но той не можеше да се мае безкрай над чашата сладолед със сода,

а и не се решаваше да си поръча още един. Остави я да сънува с отворени очи в сладкарницата, а сам тръгна като сомнамбул по улицата. Дженъвийв мечта цял следобед и разбра, че е влюбена. А с Джо работата беше по-друга. Той разбра само, че иска пак да я види, да види лицето ѝ. Мисълта му не отиваше по-далече; всъщност това едва ли би могло да се нарече мисъл, а по-скоро мъгляво, още неосъзнато желание.

Но то настойчиво го преследваше. Измъчваше го ден и нощ и малката сладкарница с девойката зад тезгяха беше винаги пред очите му. Той се бореше с това желание. Боеше се и се срамуваше да отиде пак да я види. Стараеше се да победи страха си с мисълта: „Не съм аз по фустите.“ Не веднъж, не дважд, а десетки пъти си повтаряше тези думи, но това съвсем не му помогна. И към средата на седмицата, една вечер след работа, той се отби в малката сладкарница. Постара се да влезе съвсем свободно, сякаш се отбива случайно, но всичко в него издаваше, че краката му не се подчиняват и само с огромно усилие на волята си успя да ги накара да прекратят прага. Беше по-срамежлив и по-несръчен от когато и да било. Дженъвийв, напротив, изглеждаше по-спокойна от когато и да било, макар че сърцето ѝ биеше лудо. Джо бе загубил и ума и дума, едва измърмори поръчката си, погледна загрижено часовника, изгълта бързо сладоледа със сода ѝ си отиде.

Дженъвийв бе готова да заплаче от обида. Каква жалка награда, задето бе чакала цели четири дни и мислила през това време, че е влюбена! Тя знаеше, че той е мило момче и тъй нататък, но не би трябвало да бърза по такъв безобразен начин. А Джо не бе стигнал и до ъгъла на улицата, когато поиска отново да се върне при нея. Искаше само да я погледа. И през ум не му минаваше, че това е любов. Любов? Та... когато са влюбени, младежите и девойките излизат заедно. А той... Желанието му да види Дженъвийв стана по-остро и Джо откри, че точно това иска – да се види с нея, да я гледа, а това можеше да стане само ако тя би излязла с него. Ето защо излизали заедно младежите и девойките – унесено си мислеше той в края на седмицата. По-рано смяташе тези разходки като някаква неизбежна условност, предшествуваща брака. Сега видя по-дълбокия им смисъл, сам искаше да излезе с Дженъвийв и така стигна до заключението, че е влюбен. Сега и двамата мислеха еднакво и можеше да има само една развръзка; за голяма изненада на всички съседни Дженъвийв излезе на разходка с Джо.

И двамата бяха скъпи на думи, затова доста време протече в мълчаливо ухажване. Докато той изразяваше чувствата си с дела, тя се показваше спокойна и сдържана; само очите ѝ сияеха от любов; тя и тях би

прикрила с моминска скромност, ако само знаеше колко ясно сърцето ѝ говореше чрез тях. „Скъпа“ и „мили“ изглеждаха страшно интимни думи и те дълго не смееха да ги изрекат. Не злоупотребяваха с речника на любовта както повечето влюбени двойки. Дълго време се задоволяваха с това да се разхождат вечер заедно или да седят един до друг на някоя пейка в парка, без да промълвят нито дума по цял час и само да се гледат в

очите, чийто блясък не ги смущаваше и не ги караше да се срамуват, защото едва се виждаха на мъждукащата звездна светлина.

Той беше внимателен и нежен към нея като някой рицар към своята дама. Когато вървяха по улицата, гледаше да е винаги от външната страна на тротоара – бе чул някъде, че така трябвало да се постъпва, а пресечеха ли улицата и той се окажеше от вътрешната страна, бързо минаваше зад Дженъвийв и пак тръгваше по външния край на тротоара. Носеше ѝ пакетите, а веднъж, когато се канеше да завали – и чадъра ѝ.

Джо никога не бе чувал, че съществува обичай да се пращат цветя на любимата жена, но вместо това ѝ изпращаше плодове. Плодовете бяха полезни. Бяха вкусни. За цветя не бе и помислял, докато не зърна един ден бледа роза, втъкната в косата ѝ. Не можа да откъсне поглед от цветето – то привлече вниманието му, защото беше в нейните коси и защото самата тя го бе втъкнала там. Той разгледа розата отблизо. Откри колко красива изглеждаше в нейните коси и беше очарован. Искрящото му радостно вълнение завладя и нея и заради това цвете двамата изпитаха непознат досега любовен трепет. Изведнъж той страстно обикна цветята. А същевременно откри нов начин да оказва внимание на любимата си. Прати ѝ букет виолетки. Идеята беше негова собствена. Никога не бе чувал мъж да праща цветя на жена. Цветята се употребяваха за украса за погребения; Той пращаше цветя на (Дженъвийв почти всеки ден и що се отнасяше до Него, идеята бе съвсем нова – истинско откритие, което не се бе родило никога до тогава в главата на друг мъж.

Обожаваше я с такъв трепет, с какъвто и тя приемаше неговата любов. За него тя бе възплъщение на всичко чисто и хубаво, неговата светая светих, която с нищо не биваше да се осквернява, дори и с прекалено горещо обожание. Тя бе същество, напълно различно от всички, които бе виждал дотогава. Не беше като другите момичета. И през ум не му минаваше, че е направена от същото тесто, от което са направени неговите сестри и сестрите на Другите. Беше нещо повече от обикновено момиче, от обикновена жена. Тя беше... да, тя беше Дженъвийв,

същество, единствено по рода си, истинско чудо на сътворението.

От своя страна и тя го виждаше почти в същата светлина. Може би преценяваше критично някои по-маловажни неща у него (докато той просто я боготвореше и според неговата преценка нямаше какво да се критикува в нея), но в общата си преценка за него забравяше отделните незначителни подробности и той ѝ се струваше изключително същество, което дава смисъл на живота, заради което бе готова да умре, както бе готова и да живее за него. Често, когато мечтаеше за Джо, разпаленото ѝ въображение рисуваше странни обстоятелства, при които тя се жертвува за него и умирайки, най-после му разкрива цялата дълбочина на любовта си тъй, както не е могла да стори това, докато е била жива.

Любовта им бе пламенна, но чиста като утринна роса. Едва ли имаше нещо плътско в нея – то би я осквернило. Крайната физическа близост в техните отношения бе нещо, за което и не помисляха. Все пак радостта от непосредствената физическа близост им бе позната – несъзнателното неудържимо влечение на плътта: докосването на пръстите или ръцете, мигновеното силно ръкостискане, леката милувка на устните при някоя случайна целувка, тръпнещата ласка, която усещаше от косите ѝ по бузата си или от ръката ѝ, когато отхвърляше назад някой кичур, паднал над очите му. Всичко това те бяха изпитвали и същевременно, без да знаят защо, чувствуваха, че в тези бегли милувки и приятни докосвания имаше нещо греховно.

Понякога Дженъвийв усещаше неудържимо желание да Го обвие с ръце, да даде воля на преливащата си любов, но някакъв благочестив страх я задържаше. В такива моменти ѝ се натрапваше неприятната мисъл, че у нея се таи неподозирана порочност. Желанието ѝ да помилва любимия си – по такъв неприличен начин безспорно бе лошо, много лошо. Нито едно момиче, което уважава себе си, не би и сънувало подобно нещо, недостойно за една жена. При това какво би помислил той, ако тя го направи? И като си представяше такова ужасно падение, струваше ѝ се, че се гърчи и изгаря в огъня на тайния срам.

Странни внезапни желания обхващаха и Джо;

най-странното от тях беше може би желанието му да причини болка на Дженъвийв. Когато малко по малко след дълги и мъчителни стъпки достигна върховното щастие – да обвива ръка около кръста ѝ, той почувствува едва удържим порив да я притисне тъй силно, че тя да извика от болка. А желанието да причинява болка на някое живо същество бе чуждо на неговата природа. Даже на ринга той никога не целеше да причинява болка с ударите, които нанасяше. Тогава той участвуваше в Играта, а целта на Играта беше да се повали противника така, че в

течение на десет секунди да не може да се вдигне на крака. Никога не удряше само за да причини болка; болката беше неизбежно свързана с целта, а целта беше съвсем друга. Но ето че когато беше с момичето, което обичаше, изпитваше силно желание да ѝ причинява болка. Не можеше да проумее защо, когато бе обвинил с палеца и показалеца си китката ѝ, му се щеше тъй силно да стегне обръча на двата си пръста, че костите ѝ да изпращат. Не можеше да си обясни това и помисли, че открива дълбоко в себе си зверска жестокост, чието съществуване не бе и подозирал,

Веднъж, при сбогуване, той я обгърна с двете си ръце и бързо я притегли към себе си. Нейният задъхан вик от учудване и болка го опомни; той страшно се смути и цял се разтрепера от изпитаната страна, непозната наслада. Тя също трепереше. Самата болка, която бе най-остро усещане от силната му мъжка прегръдка, ѝ достави удоволствие; и тя отново почувствува, че това е грях, макар и да не разбираше неговата същност и защо именно е грях.

Един ден, още в началото на тяхната дружба, Силвърстайн завари Джо в сладкарницата и се вторачи в него, като втрещен. Джо си отиде и последва неизбежната сцена – мисис Силвърстайн даде воля на майчинските си чувства в изобличителна реч срещу всички боксьори и специално срещу Джо Флеминг. Напразно Силвърстайн се стараше да укроти гнева на своята съпруга. Имаше защо да се гневи. Тя бе изпълнена с майчински чувства, а нямаше никакви майчински права.

Дженъвийв схващаше само, че ѝ се карат; потокът от ругатни се леше от устата на възрастната еврейка, но Дженъвийв беше тъй смаяна, че не чуваше отделните обидни думи. Джо, нейният Джо, беше Джо Флеминг, боксьорът. Не можеше да повярва – толкова бе ужасно, невъзможно, нелепо. Нейният светлоок Джо с нежни като на момиче бузи можеше да бъде всичко друго, но не и боксьор! Тя никога не бе виждала боксьор, но си го представяше като човекоподобен звяр с очи на тигър и ниско, схлупено чело, а Джо съвсем не отговаряше на тази представа. Тя, разбира се, бе чувала за Джо Флеминг. Кой в Западен Окланд не бе чувал за него? Но винаги бе смятала, че е само едно съвпадение на имена; дори и през ум не ѝ бе минавало, че може да е той.

Когато дойде на себе си след страшното изумление, тя чу истеричния крясък на мисис Силвърстайн „Тръгнала с някакъв побойник!“ А след това Силвърстайн и жена му започнаха да спорят кое определение – „прочут“ или „прословут“ – подхожда повече на нейния любим.

– Но той наистина е добро момче – настояваше Силвърстайн, –

печели добри пари и не ги пилее на вятъра.

– Гледай ти какви ги приказва! – викаше мисис Силвърстайн. – Какво знаеш ти? Винаги много знаеш. И пръскаш сума пари по тия боксьори. Отде знаеш? Кажу де! Отде знаеш?

– Знам, отдето знам! – твърдо отвърна Силвърстайн. Дженъвийв никога не го бе виждала да упорствува тъй, когато жена му е разгневена. – Баща му умря и той отиде да работи в склада на Ханзън. Има шест братя и сестри по-малки от него. За тях е като малък баща. Залови се да работи момчето, и то как! Купува им месо и хляб и плаща наема. Всяка събота вечер носи вкъщи десет долара. По-късно Ханзън почна да му плаща дванайсет долара, и какво, мислиш, прави момчето? Носи ги вкъщи на майката. Все работи и работи – получава вече двацет долара и какво, мислиш, прави момчето? Пак ги носи вкъщи. Малките братя и сестри ходят на училище, добре са облечени, ядат хубав хляб и хубаво месо, майката живее добре, радост има в очите ѝ, тя се гордее със своето добро момче Джо.

– А какво красиво тяло има, боже мой, какво красиво тяло! По-силен от бик, по-пъргав от тигър, а главата му винаги студена като лед; очите му

всичко виждат, бързо, още в секундата. Започва да играе бокс с младежите от склада на Ханзън, след това с другите – от долния склад. Излиза и в Клуба; с един удар ликвидира Спайдър, ей тъй – хръп – нокаут – готово? И това още първия път. Наградата – пет долара; и какво, мислиш, прави момчето с тази награда? Носи я вкъщи, на майка си.

Играе много пъти в разни клубове. Получава много награди – десет долара, петдесет долара, сто долара. И какво, мислиш, прави момчето? Напуска службата си у Ханзън, а? Гуляе насам-натам с приятели? Не, нищо подобно. Той е добро момче. Работи си редовно, всеки ден, а вечер излиза на боксови мачове по клубовете. „Силвърстайн“ – казва ми той; на мене го казва туй, разбираш ли? „Силвърстайн – казва, – има ли смисъл да се плаща толкова много за наем?“ Какво му отговорих аз, не е важно, но той купи хубава къща на майка си. През всичкото време работи – денем при Ханзън, а вечер се бие в разните клубове, за да изплати къщата. Купи и пиано за сестрите си, и килими, и картини по стените. И ни веднъж не кривна от правия път. Сам залага за себе си – това е добър признак. Когато боксьорът сам залага за себе си, тогава и ти спокойно залагаш.

Тук мисис Силвърстайн избухна – тя изпитваше истинско отвращение към комара, а мъжът ѝ, като разбра, че собственото му красноречие

го е издало, се впусна в многословни уверения, че той можел винаги да предвиди изхода на Играта.

– И само благодарение на Джо Флеминг – заключи той. – Всеки път залагам за него и печеля.

Но Дженъвийв и Джо бяха създадени един за друг и нищо, дори това ужасно откритие, не можеше да ги раздели. Тя напразно се опитваше да охладнее към него. Всъщност се бореше със себе си, а не с него. За голямо свое учудване сама търсеше хиляди причини, за да го извини, и го намираще още по-привлекателен. Тя влезе в живота му, за да стане негова съдба и като всяка жена да го ръководи. Виждаше неговото и своето бъдеще през светлата призма на взаимните преобразования и спечели първата си голяма победа, като изтръгна от Джо обещание той да остави бокса.

А Джо като всеки мъж, преследващ любовната

си мечта и стремящ се да овладее скъпоценния и неземеен предмет на своето желание, отстъпи пред Дженъвийв. И все пак точно когато й обещаваеше, той чувствуваше смътно нейде дълбоко в себе си, че не би могъл да изостави Играта: че все някъде, някога ще трябва да се върне отново към нея. За миг помисли за майка си, за братята и сестрите си и техните многобройни нужди, за къщата, която ту трябваше да се боядисва и поправя, ту пък трябваше да се плащат за нея данъци и такси, помисли за децата, които той и Дженъвийв навярно щяха да имат, помисли и за надницата, която получаваше в склада на Ханзън. Но бързо прогони тези мисли – подобни предупреждения човек бързо прогонва; пред очите и в мислите му остана само Дженъвийв. Чувствуваше само как жадува за нея, как цялото-му същество се стреми към нея и затова спокойно се подчини на нейната власт спокойно да разполага с живота и действията му.

Той беше на двадесет, а тя на осемнадесет години – двойка момче и девойче, здрави и нормално развити, със силна кръв, която биеше в жилите, създадени да продължат рода им. Където и да отидеха заедно, дори в неделните излети чак до другия край на залива, където не познаваха Джо, те непрекъснато привличаха всички погледи. Тъй много си подхождаха – тя беше красива девойка, а той – не по-малко красив младеж; тя беше женствена, грациозна, той – мъжествен и силен, нейното тяло изящно и нежно, а неговата фигура – стройна и мускулиста. Доста жени, стоящи много по-високо от него в обществото, се заглеждаха в откритото му свежо лице и в сините му раздалечени очи, чийто израз бе почти невинен. Той не забелязваше тези многозначителни погледи, но

Дженъвийв веднага ги долавяше и разбираше; и всеки път сърцето ѝ лудо биеше от радост, защото той принадлежеше на нея и беше напълно в нейна власт. Ала Джо виждаше и доста се дразнеше от погледите, които мъжете хвърляха към Дженъвийв; тя също ги виждаше и далече по-добре от него разбираше тяхното значение.

ГЛАВА III

Дженъвийв нахлузи хубавите леки обувки на Джо, а Лоти се наведе да запретне крачолите на панталоните ѝ и двете прихнаха да се смеят. Лоти беше негова сестра и бе посветена в тайната. Тя бе успяла да придума майка си да отиде на гости у едни съседни, така че цялата къща останала на тяхно разположение. Двете момичета слязоха в кухнята, дето ги чакаше Джо. Той тръгна към Дженъвийв, а на светналото му от радост лице бе изписана цялата му любов.

– Сега подгъни малко полата ѝ, Лоти – нареждаше той. – Нямаме никакво време за губене. Така. .. сега е добре. Нали разбираш – достатъчно е да се вижда само краят на панталоните. Палтото ще покрие всичко. Сега да видим дали ще ѝ стане...

– Взех го от Крие; чудо момче е той: такъв един малък, ама много го бива – продължи Джо, докато-помагаше на Дженъвийв да облече балтона, който беше направен по поръчка.

Джо нахлупи един каскет на главата ѝ, после вдигна невероятно голямата яка на балтона, която опря о каскета и скри напълно косите ѝ. Когато закопча яката отпред, бузите ѝ се закриха, брадичката и устата ѝ потънаха някъде дълбоко в дрехата и само внимателният поглед можеше да открие засенчените очи и по-малко засенченото от каскета, после, Тя закрочи из стаята; панталоните едва се подаваха, и то само когато балтонът се разтваряше при движение.

– Ето един любител на бокса, който е хремав и се страхува да не настине повече. Чудесно, чудесно! – засмя се Джо и с гордост заглежда своето творение. – А как сте с парите, драги? Аз залагам десет срещу шест. Ще заложите ли за по-слабия?

– Кой е по-слабият? – запита Дженъвийв.

– Панта, разбира се – обидено отвърна Лоти, уверена, че за това не може да става и въпрос.

– То се знае – любезно каза Дженъвийв, – само че аз не разбирам много от тия неща.

Този път Лоти само стисна устни, но лицето ѝ издаваше, че отново се обиди. Джо погледна часовника си и каза, че е време да тръгват. Сестра му

си обви ръцете около шията му и силно го целуна по устата. Тя целуна и Дженъвийв и ги изпрати до пътната врата, а докато вървяха

тримата, братът бе прихванал сестра си през кръста.

– Какво значи десет срещу шест? – попита Дженъвийв, а стъпките им ехтяха в мразовития въздух.

– Това, че ме смятат по-силния, че съм фаворитът – отговори той. – Един залага десет долара, че аз ще спечеля, а друг шест – че ще загубя.

– Но ако ти си фаворитът и всеки мисли, че ти ще спечелиш, ще се намери ли някой да заложи против тебе?

– Точно затова се състезаваме, защото мненията са различни – засмя се той. – При това съвсем не са изключени изненади: някой неочакван удар или пък нещастен случай. Всичко става – добави той мрачно.

Тя трепна и се притисна о него, сякаш искаше да го защити, а той се засмя уверено и бодро.

– Чакай, ще видиш. И не се плаши в началото. Първите няколко рунда ще бъдат свирепа работа. Там е силата на Понта. Той е, див, сипе всякакви удари – същински ураган; и побеждава противника си в първите рундове. Надвил е много боксьори, далече по-добри и по-съобразителни от него. Аз трябва да удържа в началото – това е всичко. После неговата е свършена. И точно тогава аз ще мина в настъпление. Само гледай. Ти ще разбереш кога съм минал в настъпление. И ще се справя с него, ще видиш.

Те дойдоха до едно здание на ъгъла на тъмна улица – минаваше уж за спортен клуб, а всъщност беше място само за боксови мачове, които ставаха тук надзора на полицията. Джо се отдръпна леко от Дженъвийв и продължиха на почетно разстояние един от друг чак до входа.

– Каквото и да правиш, дръж ръцете си в джобовете – предупреди я той. – Всичко ще мине добре, въпрос е само на няколко минути.

– Той е с мене – каза Джо на портиера, който разговаряше с един полицай.

Двамата мъже го поздравиха приятелски, без да обръщат внимание на спътника му.

– Те никога нищо не забелязват, никой няма да се досети – уверяваше я Джо, като се качваха по

стълбите към втория етаж. – Дори да подушат нещо, няма да знаят коя си, а пък щом е за мене, и дума няма да обелят..., Ето, влизай тук.

И той бързо я вмъкна в някаква малка стая, като канцелария, сложи я да седне на един пращен стол с продупчена седалка и излезе. След няколко минути се върна, загърнат в дълъг, халат, с платнени обувки на краката. Цялата трепереща, тя се притисна о него, а той нежно я обгърна с едната си ръка.

– Не бой се, Дженъвийв – каза той одобрително, – всичко съм уредил. Никой няма да разбере.

– Страх ме е за тебе, Джо – промълви тя. – За себе си не мисля, а за тебе.

– Не мислиш ли за себе си? Аз пък смятах, че от туй се плашиш.

Погледна я смаян – величието на женската душа блесна пред него повече от всеки друг път, а той доста бе виждал от това величие в Дженъвийв. Занемя за миг, след това промълви, като се запъваше от вълнение.

– За мене, значи? И не мислиш какво ще кажат хората за тебе? За нищо друго не мислиш освен за мене, за нищо друго? ...

Раздразнено почукване на вратата и още по-раздразнен глас, който избоботи: „Хайде, какво още се туткаш, Джо!“, го върнаха към това, което му предстоеше.

– Една последна целувка, бързо, Дженъвийв – прошепна той с благоговение. – Това е последният ми мач и сега, когато ще ме гледаш, ще се бия както никога досега.

Устните ѝ бяха още топли от неговите, когато тя изведнъж се видя сред група младежи, които се блъскаха, без да ѝ обръщат ни най-малко внимание. Няколко от тях бяха свалили саката си и бяха по ризи с нашити ръкави. С тях тя влезе в залата през задната врата и всички накуп бавно тръгнаха по една от страничните пътеки. Лошо осветената зала, голяма като плевня, беше претъпкана, а през облаците тютюнев дим всичко изглеждаше някак странно, разкривено. Струваше ѝ се, че ще се задуши. Глъчката от басови мъжки гласове се прорязваше от крясъците на момчетата, които продаваха програми и сода. Тя долови някой да предлага: „Десет срещу

шест за Джо Флеминг!“ Гласът звучеше монотонно, дори безнадеждно, така поне ѝ се стори, и сърцето ѝ бързо затупа: срещу нейния Джо никой не смееше да залага!

И колко други неща я вълнуваха! Щом пристъпи в това мъжко свърталище, където жени не можеха да надзърнат, романтичното приключение – неизвестно, тайнствено и страшно – я обгърна и сякаш запали огън в жилите ѝ. За първи път в живота си тя се решаваше на такава дръзка постъпка. За първи път прекриваше границите на позволеното, установени от най-суровия тиранин – страха сред работническата класа от това „както ще кажат хората“. Сега се уплаши за себе си, макар че преди минута мислеше само за Джо.

Не усети как стигна до другия край на залата, изкачи няколко

стъпала и се озова в малка съблекалня. Тук беше така претъпкано с хора, че просто не можеше да се диша. „Всички тия мъже сигурно са някак си свързани с Играта“ – реши тя. И точно тогава загуби Джо от погледа си. Но преди да я обземе истински страх за по-нататъшната ѝ съдба, един от младежите ѝ каза грубо: „Ей ти там, тръгвай с мене!“ Тя се провря през тълпата и го последва; забеляза, че един друг младеж от групата вървеше след нея.

Те стигнаха до някаква площадка, където други мъже се бяха настанили върху три реда скамейки. Оттук Дженъвийв за първи път зърна квадратния ринг. Тя бе на едно равнище с него и толкова близо, че ако протегнеше ръка, можеше да пипне оградящите го въжета. Забеляза, че е покрит с кециран брезент. Отвъд ринга и от двете му страни като през мъгла виждаше претъпканата зала.

Малката съблекалня, която току-що напусна, граничеше с един от ъглите на ринга. Провирайки се между насядалите мъже, тя следваше водача си, прекоси края на залата и влезе в също такава малка съблекалня, която се намираще до срещуположния ъгъл на ринга.

– Сега кротувай тук, не вдигай шум и чакай, докато дойда да те взема – каза нейният водач и ѝ посочи някакво отворстие-шпионка в стената.

ГЛАВА IV

Тя побърза да надзърне през шпионката – пред нея беше самият ринг; Като на длан, ала част от публиката не се виждаше. Рингът беше добре осветен отгоре с цял грозд от специални лампи със светилен газ. Реши, че мъжете на първия ред, между които се бе провряла, трябва да са дописници на местни вестници, защото бяха извадили бележници и моливи. Един от тях дъвчеше дъвка. На задните два реда забеляза пожарникари от близката пожарна команда и няколко униформени полицаи, а в средата на първия ред, между репортьорите, бе седнал младият началник на полицията. Дженъвийв се учуди, като зърна на отсрещната страна мистър Клаузън – той седеше там на първия ред, съвсем близо до ринга, бял и розов, строг и тържествен със своите бакенбарди. На същия ред, само няколко места по-нататък, откри и Силвърстайн – повехналото му лице беше поруменяло от възбуда.

Тук-таме се чува викове и ръкопляскания, когато няколко младежи по ризи, с кофи, бутилки и кърпи в ръце се запътиха към ринга, промъкнаха се под възетата и минаха в ъгъла срещу Дженъвийв. Един от тях седна на трикрако столче и се облегна назад о възетата. Тя забеляза, че целите му крака бяха голи, обут беше в платнени обувки, а тялото му плътно закрито от дебел бял пуловер. В това време друга група младежи зае ъгъла точно пред нея. По-силни викове и ръкопляскания привлякоха вниманието ѝ към новодошлите и тя видя Джо, седнал също на трикрако столче, все още загърнат в халата; късите му кестеняви къдрици бяха само на един ярд от очите ѝ.

Млад човек в черен костюм с рошав перчем и извънредно висока колосана яка излезе на средата на ринга и вдигна ръка.

– Моля уважаемите джентълмени да престанат да пушат – каза той.

Думите му бяха посрещнати с неодобрителни викове и подсвирквания. Тя с възмущение забеляза, че никой не престана да пуши. Точно когато той говореше, мистър Клаузън държеше пламтяща клечка кибрит и най-спокойно си запали пура. В този миг тя почувствува, че го ненавижда. Как може да се бори нейният Джо в такъв задимен въздух? Самата тя едва дишаше, а при това само седеше и гледеше.

Говорителят дойде при Джо. Джо се изправи, отхвърли халата и излезе в средата на ринга, гол, само по ниски платнени обувки и тесни бели гащета. Дженъвийв наведе очи. Тя беше сама, никой не я виждаше,

но лицето ѝ пламна от свян пред прекрасната голота на нейния любим. Погледна отново и се почувствува гузна, защото това, което видя, я изпълни с радост, а знаеше, че е греховно да се гледа. И вътрешния си трепет, и порива на цялото си същество към него смяташе за грях. Но този грях я изпълваше с наслада и тя не сваляше очи от своя любим. Напрасно я възпираха общоприетите понятия за морал. Всичко, останало дълбоко в нея от езически времена, първородният грях, цялата ѝ природа я тласкаше неудържимо. В нея заговориха майките от всички минали векове, зовяха я неродените ѝ деца. Но за това тя нищо не знаеше. Знаеше само, че е грях, но после гордо вдигна глава, решила дръзко под напора на надигания се в нея протест да съгреша до край.

Дженъвийв никога не бе дори и помисляла как изглежда човешкото тяло без облекло. Ръцете и лицето – това бе представата ѝ за човешката плът. Дете на цивилизованото, облечено с дрехи общество, за нея формата на тялото бе по-скоро дрехата, която го покриваше. Човешкият род бе за нея порода двуноги, облечени в дрехи, с ръце, лица и коси на главите. Когато помислеше за Джо, пред нея изпъкваше един облечен Джо, с нежно като на момиче лице, със сини очи и къдрава коса – но облечен. А ето, че сега той стоеше там почти гол, красив като бог в ослепителния блясък на светлината. Представата ѝ за бога бе винаги свързана с някаква неясна, забулена в облаци, голота и сравнението на бога с нейния възлюбен я стресна. Стори ѝ се, че грехът ѝ става вече светотатство, богохулство.

Вкусът ѝ, оформен от цветни литографии, не попречи на естественото ѝ естетическо чувство да ѝ подсказе, че това, което вижда сега, е чудно красиво. Външността на Джо винаги ѝ бе харесвала, но това бе външност на човек с дрехи и тя бе смятала, че той е привлекателен, защото винаги се облича

спретнато, с вкус. Тя не бе и сънувала, че под дрехите му се крие такова съвършенство. Беше удивена. Кожата му беше хубава като на жена, но още по-атлазена и никакви косми не загрозяваха блестящата ѝ белота. Това тя схващаше, но всичко останало – съвършените линии, силата и хармоничното развитие на тялото – ѝ доставяше удоволствие, без да знае защо. Той бе тъй чист, тъй привлекателен. Лицето му приличаше на камей, а разтворените в усмивка устни му придаваха израз на малко момче.

Обърнат към публиката, той се усмихна, когато говорителят сложи ръка на рамото му и каза:

– Джо Флеминг, гордостта на Западен Оукланд.

Последваха бурни възгласи и ръкопляскания. Тя чу сърдечните приветствия: „Джо!“, „Браво Джо“, които се повториха многократно.

Той се върна в своя ъгъл. Стори й се, че сега по-малко от всякога прилича на боксьор. Очите му бяха толкова кротки, нищо зверско нямаше в тях, нито пък, в лицето му; тялото му, тъй бяло и гладко, изглеждаше крехко, а лицето – съвсем момчешко, добродушно и умно. Тя нямаше вещо око и не можеше да оцени мощния му гръден кош, широките ноздри, дълбокото дишане и здравите мускули под атлазената им обвивка – източник на енергия и сила, която можеше и да разрушава. Той приличаше на статуя от дрезденски порцелан, която трябва да се докосва нежно и внимателно, защото би могла да се счупи ма парчета при първия груб допир.

Джон Понта, след като двама от неговите секунданти с усилие смъкнаха белия му пуловер, също излезе в средата на ринга. Ужас обхвана Дженъвийв, когато го погледна. Ето това беше истински боксьор – звяр с ниско, схлупено чело, мънички очи изпод гъсти, рошави вежди, сплескан нос, дебели бърни и нацупени уста. Челюстите му бяха грамадни, вратът – като на бик, а късите му шръкнали коси се сториха на изплашената Дженъвийв като твърда четина по гърба на шопар. От него лъхаше грубост и жестокост – нещо диво, първобитно, свирепо. Беше мургав, почти черен, а цялото му тяло беше покрито с косми, които по гърдите и раменете ставаха гъсти и чорлави като кучешка козина. Въпреки широките гърди, яките крака и развитите мускули тялото му беше безформено, Мишците му бяха възлести, целият

беше грубоват, недоद्याлан, лишен от всякаква красота поради прекомерната си сила.

– Джон Понта, от атлетическия клуб „Уест Бей“ – каза говорителят.

Приветствуваха го с много по-малко ръкопляскания и викове. Ясно беше, че симпатиите на зрителите бяха към Джо.

– Карай Понта, изяж го! – чу се нечий глас в настъпилата тишина. – Изяж го без остатък!

Тези думи бяха посрещнати с презрителни възгласи и викове на неодобрение. Това не се хареса „а Понта. Намусените му бърни се изкривиха и той

Носе ©зъби, когато се връщаше към своя ъгъл. Твърде?много напomniaше далечните предшественици на чо-5века и не можеше да предизвика възхищение в тълпата. Зрителите инстинктивно изпитваха неприязън към него. Той беше животно без ум и душа, опасно творение, внушаващо страх, тъй както тигърът и змията са опасни, внушават страх

и трябва да се държат в клетка, а не да се оставят свободни, на воля.

Сам той почувствува, че зрителите са против него. Беше като звяр, обкръжен от врагове; обърна се и гневно изгледа тълпата със злите си очи. Дребничкият Силвърстайн, който тъй радостно викаше името на Джо, се сви като попарен от погледа на Понта, а гласът му затрепера и замря в гърлото. Дженъвийв видя тази малка сцена, а когато Понта бавно и с омраза изви очи из цялата зала и срещна нейния поглед, тя също се сви и се отдръпна назад. Следващия миг той вече бе спрял погледа си върху Джо и втренчено го наблюдаваше. Стори й се, че Понта нарочно иска да изпадне в ярост. Джо също го изгледа с ясните си момчешки очи, но лицето му се помрачи.

Говорителят доведе до средата на ринга трети младеж; той беше по риза, с весело добродушно лице.

– Еди Джонс, който днес ще бъде съдия на ринга – каза говорителят.

– Браво, Еди! – чуха се множество възгласи сред бурните ръкопляскания и Дженъвийв разбра, че и той бе любимец на публиката.

С помощта на секундантите двамата състезатели

Носложиха боксовите ръкавици, а един от хората на Понта отиде да провери ръкавиците на Джо, преди

466

той да ги надене на ръцете си. Съдията повика двамата състезатели в средата на ринга. Секундантите ги последваха и всички заедно образуваха доста внушителна група: Джо и Понта – един срещу друг, съдията – помежду им, а секундантите, всеки сложил ръка върху рамото на съседа си, протягаха шии напред. Говореше съдията и всички слушаха внимателно.

Групата се разпръсна и отново говорителят излезе напред:

– Джо Флеминг – сто двадесет и осем фунта – съобщи той, – Джон Понта – сто и четиридесет. Могат да се бият, когато едната им ръка е свободна, и трябва да се пазят при излизане от клинч. Дълга да подчертая пред уважаемата публика, че мачът трябва да завърши с победа на едната или ма другата страна. В този клуб не се признава равен резултат.

Той се провря през въжетата и скочи от ринга на пода. Секундантите бързо зашетаха из ъглите и също се измъкнаха, като се провряха през въжетата, отнасяйки столчетата и кофите. На ринга останаха само двамата боксьори и съдията. Чу се удар на гонг. Двамата противници бързо дойдоха в средата. Десниците им се протегнаха и за съвсем кратък миг

те машинално се ръкуваха. Понта почна Да замахва ожесточено наляво и надясно, но Джо избягваше ударите, като отскачаше назад. Понта се спусна към него като изстрелян снаряд.

Борбата започна. Дженъвийв наблюдаваше, притиснала ръка о гърдите си. Тя се смая от стремителното диво настъпление на Понта и от ударите му, които се сипеха като градушка. Струваше й се, че той ще унищожи Джо. Понякога не можеше да видя лицето му, засенчено от бързо кръжащите ръкавици. Но тя чуваше как отекуват ударите и при звука на всеки удар изпитваше неприятно усещане в стомаха. Не знаеше, че това, което чува, е сблъсък на ръкавица в ръкавица или на ръкавица в рамото и че тези удари не причиняват (никаква вреда).

Изведнъж в двубоя настъпи промяна. Двамата противници се вкопчиха едн в друг, сякаш здраво се бяха прегърнали; ударите се прекратиха – тя разбра, че това е „клинч“, както й го бе описал Джо, Понта се стараше да се освободи, но Джо здраво го държеше. Съдията извика: „Брейк“. Джо направи усилие да се отдръпне, но Понта освободи едната си ръка и Джо бързо го обхвана в нов клинч, за да

избегне удара. Тя забеляза, че този път той бе притиснал с ръкавицата си устата и брадата на Понта и при второто подвикване „брейк“ Джо отблъсна назад главата на противника си, а сам леко отскочи встрани.

За няколко кратки мига нищо не пречеше на Дженъвийв да вижда добре своя любим. Изнесъл левия си крак малко напред, леко присвил колене и привел тялото си, той бе вдигнал високо рамене, за да защитава сгушената си между тях глава. Ръцете му бяха отпред, готови за нападение или отбрана; мускулите на цялото му тяло бяха напрегнати и тя можеше да следи как при всяко движение те се свиват, и укрепват и пълзят като живи същества под бялата кожа.

Но Понта отново се нахвърли и Джо се бореше сякаш на живот и смърт. Сниши се още малко, сви тяло и се закри с ръце и лакти. Ударите се сипеха като град върху му и на Дженъвийв се стори, че го бият до смърт. Но той посрещаше ударите с ръкавиците или с раменете си, люлееше се назад-напред като дърво при буря, а публиката викаше от възторг. И чак когато разбра защо ръкопляскаат и видя Силвърстайн, който едва се съдържаше на стола си, полудял от радост, чак когато чу стотици гърла да викат: „Браво, браво, Джо!“, стана й ясно че той съвсем не беше жестоко пребит, а, – напротив, отлично се справяше с противника си. От време на време той се мярваше и отново изчезваше, скрит от погледа й зад урагана от свирепите удари на Понта

ГЛАВА V

Прозвуча гонгът. На Дженъвийв се стори, че бяха играли половин час, макар да знаеше от това, което ѝ бе разказвал Джо, че бяха изминали само три минути. Щом удари гонгът, секундантите на Джо минаха през въжетата на бегом и го доведоха до ъгъла му за благословената едноминутна почивка. Един от младежите приседна между изопнатите му нозе, повдигна ги на коленете си и започна силно да ги разтрива. Джо седеше на трикракото столче, облегат назад в ъгъла, отметнал глава и разперил л ръце върху въжетата, за да диша по-леко, с пълни гърди. Двама секунданти му вееха с пешкири, а той поемаше въздуха с отворена уста и слушаше съветите на трети секундант, който му говореше тихо на ухото и едновременно бършеше лицето, раменете и гърдите му.

Едва свършиха всичко това (то трая не повече от няколко секунди) и гонгът удари; секундантите се спуснаха с всичките си принадлежности през въжетата, а Джо и Понта тръгнаха един срещу друг към средата на ринга. Дженъвийв никога не бе предполагала, че една минута може да бъде толкова кратка. За миг ѝ се стори, че почивката бе съкратена, и тя заподозря нещо, без да знае точно какво.

Понта се нахвърли пак със същата ярост, замахваше наляво-надясно и макар Джо да отбиваше ударите, все пак силата им беше тъй голяма, че той отхвъркна няколко крачки назад. Понта скочи като тигър след него. При усилието си да запази равновесие Джо протегна ръка, повдигна главата си, защитена дотогава между раменете, и неволно се откри. Понта го следеше тъй бързо, че веднага отправи страшен бръснещ удар към незащитената му челюст. Джо се сниши и наведе напред; юмрукът на Понта за малко не го улучи в тила. Докато се изправяше, левият юмрук на Понта се насочи към него в прав удар, който можеше да го прехвърли през въжетата, но той отново изпревари противника си с някаква частица от секундата и с невероятна бързина се наведе напред. Юмрукът на Понта се плъзна по рамото му и остана във въздуха. Понта повторно правия удар с дясната ръка, но и тя се плъзна по същия начин и Джо успя да влезе в спасителен клинч.

Дженъвийв въздъхна с облекчение, напрегнатото ѝ тяло се отпусна и тя почувствува, че ѝ прилошава. Възхитената тълпа викаше като побесняла. Силвърстайн бе скочил от мястото си, крещеше, размахваше ръце, беше извън себе си от радост. Дори мистър Клаузън викаше от

възторг, и то колкото му глас държи, право в ухото на най-близкия си съсед.

Излязоха от клинча и борбата продължи. Джо блокираше противника, отскачаше

назад, шареше из

ринга, като отбягваше ударите и все някак успяваше да удържи този ураган от яростни атаки. Сам той рядко нанасяше удари, защото Понта имаше зорко око и умееше да се отбранява тъй добре, както и да напада. Джо в никакъв случай не можеше да превъзмогне неимоверната му жизненост. Той се надяваше само, че в края на краищата Понта сам ще изчерпи силите си.

Ала Дженъвийв почна да се учудва защо нейният любим не напада. Дори се ядосваше. Тя искаше да види как той отмъщава на това животно, което тъй свирепо го преследва. И точно когато едва сдържаше нетърпението си, се яви удобен случай и Джо стовари юмрук върху устата на Понта. Ударът беше зашеметяващ. Тя видя как главата на Понта се отметна назад и устните му веднага се обагриха с кръв. Ударът и бурните викове на тълпата го разгневиха. Той се впусна към Джо като побеснял. Яростта на предишните му атаки не беше нищо в сравнение със сегашната му ярост. Джо нямаше вече възможност за втори удар; той беше съсредоточил всичките ой сили, за да устои на бурята, която бе предизвикал, блокираше, закриваше се и влизаше за спасение и отмора в клинч.

Но клинчът не беше напълно отморяващ и спасителен. Всеки миг трябваше да си .нащрек, а при излизане от него ставаше още по-опасно. Дженъвийв забеляза, че Джо някак странно се притиска о Понта при всеки клинч, и това й се стори дори забавно. Тя разбра защо Джо прави това едва когато при един клинч, преди той да смогне веднага да се притисне, юмрукът на Понта полетя право от долу на горе и мина на косъм от 'брадата на Джо. След малко при друг един клинч, точно когато Дженъвийв се успокои и въздъхна облекчена, като видя, че Джо безопасно се е притиснал о противника, Понта с брада над рамото му вдигна дясната си ръка и му нанесе ужасен удар в кръста. Зрителите изохкаха от страх, а Джо бързо блокира ръцете на противника, за да предотврати втори подобен удар.

Гонгът удари и след мимолетната едноминутна почивка борбата пак започна – този път в ъгъла на Джо, защото Понта прекоси бързо целия ринг, за да го пресрещне. Там където Джо бе получил удара, точно над бъбреците, бялата кожа бе станала яркочервена. Това петно, голямо

колкото ръкавицата, така смая и уплаши Дженъвийв, че тя просто не можеше да откъсне погледа си от него. При следващия клинч Понта бързо повтори същия удар, но след това Джо почти винаги смогваше да сложи ръкавицата си върху устата на Понта и по този начин задържаше главата му назад. Така той предотвратяваше друг подобен удар, но все пак до края на рунда Понта на три пъти приложи тази хватка и всеки път удряше същото уязвимо място.

Още една почивка и още един рунд – този път Джо излезе невредим, но и силата на Понта не намалала. В началото на петия рунд Джо, който бе застигнат в ъгъла, даде вид, че се готви да влезе в клинч. И точно в последния миг, когато Понта очакваше тялото на Джо да се притисне о неговото, Джо се отдръпна малко назад и се нахвърли с юмруци върху незащитения корем на противника. Ударите бяха светкавични, четири на брой, ляв и десен, ляв и десен; те бяха тежки удари, защото при всеки от тях Понта потръпваше и олюлявайки се, отстъпваше назад; ръцете му се отпуснаха, раменете се свлякоха, сякаш ей сега ще се превие одве и ще се строполи на земята. Зоркото око на Джо веднага съзря откритото място и той нанесе прав удар в устата на Понта, след това замахна за дълго кроше по челюстта, но не успя и вместо това го удари по бузата. Понта полетя встрани.

Цялата зала, всички до един скочиха на крака и ревноха. Дженъвийв чуваше как мъжете викат: „Падна му в ръцете“, „Падна му в ръцете“; стори й се, че желаният край приближава. Тя също бе извън себе си; нежността и кротостта й бяха изчезнали; тя ликуваше при всеки унищожителен удар, нанасян от нейния любим.

Но не можеше да се смята, че силите на Понта бяха вече изчерпани. Преди той беше преследвал Джо като тигър, а сега Джо го преследваше. Той замахна пак за дълго кроше в челюстта на Понта, но Понта се бе вече съвзел и окопитил. Той ловко се извърна и юмрукът на Джо процепа въздуха. Силата на замаха бе толкова голяма, че Джо се завъртя в полукръг. Тогава Понта стовари страшен удар с лявата си ръка върху незащитената шия на Джо. Дженъвийв видя как ръцете на нейния любим се отпуснаха

и тялото му се изопна, политна назад и се сгромоляса на пода. Ринговият съдия се наведе над Джо и започна да брои секундите, като подчертаваше изтичането на всяка секунда с отсечено движение на дясната си ръка.

В залата настъпи мъртва тишина. Понта се бе полуобърнал към публиката, за да получи заслуженото одобрение, но бе посрещнат с

ледено, гробно мълчание. Вълна от гняв се надигна в него. Беше несправедливо. Ръкопляскаха само на противника му – и когато нанасяше удар, и когато отбягваше удар! а него, Понта, който бе водил борбата от самото начало, не го възнаградиха дори с един възторжен вик. Очите му блеснаха злобно – той се окопоти и скочи до поваления си враг. Прилекна до него и отметна назад дясната си ръка, готов да нанесе съкрушителен удар в момента, когато Джо ще може да се надигне. Съдията продължаваше да брои, махайки с дясната си ръка, а с лявата отблъсна Понта назад. Понта все тъй прилекнал го заобиколи, но и съдията обикаляше с него и го тласкаше назад, като гледеше да остане между него и падналия на земята младеж.

– Четири – пет – шест... – продължаваше да брои съдията; Джо се обърна ничком и се опита да се надигне на колене. Успя: застанал на едно коляно с ръце отстрани, опрени на пода, а другият му крак подгъват под него, за да му помогне да се изправи.

– Не ставай! Откажи се! – чуа се тук-таме гласове сред тълпата.

– Не ставай, за бога! – извика един от секундантите на Джо, изправен до самия ринг. Дженъвийв хвърли бърз поглед към него и видя лицето на младежа, бледо като платно, а устните му неволно се движеха, докато броеше заедно със съдията: „Седем, осем, девет...“ – секундите летяха.

Деветата секунда бе изтекла, когато съдията за последен път отблъсна Понта, а Джо се изправи на крака, приведен, закрил се с ръце, слаб, но спокоен, много спокоен. Понта се нахвърли върху него със страшна сила, за да му нанесе един ъпъркът и един прав удар. Джо отблъсна и двата удара, изплъзна се от третия, с крачка встрани отбягна четвъртия! но след това градушка от удари го подгони чак до

ъгъла. Беше много изтощен, залиташе ту напред, ту назад, коленете му трепереха и едва се държеше на крака. Опря гръб на въжетата. Нямаше повече накъде да отстъпва. Понта се спря за миг, сякаш искаше да се увери още веднъж в това, финтира с лявата ръка и с всички сили свирепо замахна с дясната, но Джо се плъзна в клинч и за миг се намери в безопасност.

Понта бясно се бореше да се освободи. Той искаше да довърши противника си, след като вече го бе довел до това състояние. Но Джо се държеше упорито, на живот и на смърт, съпротивляваше се срещу всяко негово усилие и щом Понта малко се отскубнеше от поредната хватка, той пак успяваше да се вкопчи в него.

– Брейк! – заповяда съдията.

Джо притисна противника си още по-здраво.

– Накарай го да ме пусне... Защо, по дяволите, не го накараш да ме пусне – изкряска задъханият Понта а съдията. Съдията отново заповяда „брейк“, но Джо не се подчини – той знаеше много добре, че не нарушава правилата на играта. С всеки изминат миг на клинча силите му се възвръщаха, мозъкът му се избистряше, паяжината пред очите му изчезваше. Рундът бе току-що почнал, щеше да трае още близо три минути, а той трябваше някак да издържи.

Съдията сграбчи единия и другия за рамото и насила ги раздели, мушна се бързо помежду им и ги отблъсна назад, за да ги раздалечи. Щом се освободи от клинча, Понта се спусна към Джо и се нахвърли отгоре му като див звяр върху плячката си. Но Джо се закри, отби ударите и отново влезе в клинч. Понта се бореше да се освободи, но Джо не го пускаше и съдията трябваше да ги раздели. Джо пак успя да остане невредим и пак влезе в клинч.

Дженъвийв разбираше, че докато той е в клинч, Понта не можеше да му нанася удари – защо тогава съдията ги разделя? Това беше жестоко. В този миг тя мразеше Еди Джонс с добродушното лице и се надигна от стола, гневно стиснала ръце, с нокти, впити до болка в дланите. През останалото време на рунда, трите нескончаеми минути, противниците непрекъснато влизаха в клинч и се разделяха, нито веднъж на Понта не се удаде да нанесе последния съкрушителен удар. Той беснееше като обезумял от своето безсилие да се справи със своя почти победен неприятел. Един удар, само един удар, но ето че не можеше да го нанесе! Опитността на Джо и неговото хладнокръвие го спасяваха. Със замъглено съзнание и треперещо тяло той се вкопчваше в противника си и не го пускаше, а жизнеността му се връщаше с нов прилив на сили. Веднъж, в пристъпа си на ярост, че не може да го удари, Понта сякаш понечи да го вдигне нагоре и да го хвърли на земята.

– Защо не го ухапеш? – подигравателно изкряска Силвърстайн.

Беше тъй тихо, че всички в залата чуха духовитата забележка. Тя разсея тревогата на зрителите за техния любимец и те се разсмяха гръмка, неудържимо, почти истерично. Даже

Дженъвийв почувствува колко смешни бяха думите на Силвърстайн; тя се поуспокои, заразена от настроението на тълпата, но все още

й се гадеше, чувствуваше се отмаляла и изнервена от ужасите, които бе видяла и които виждаше в момента.

– Ухапи го! Ухапи го! – разнесоха се викове из тълпата, която бе дошла на себе си. – Сдъвкай му ухото. Понта! Само тъй ще го надвиеш. Изяж го! Изяж го де! Ама защо не го изядеш?

Тези викове действуваха зле на Понта. Той все повече се вбесяваше и ставаше все по-безсилен да се справи с положението. Задъхваше се, хлипаше, изразходваше силите си в прекомерни усилия, губеше самообладание и разсъдък и безсмислено се стареше да ги замести с прекалено физическо напрежение. Обзет единствено от сляпото желание да унищожи врага, той разтърсваше Джо по време на клинчовете също като териер, сграбчил плъх, напъваше се, бореше се да освободи ръцете и тялото си а в това време Джо спокойно го държеше и не го пускаше. Съдията изпълняваше задачата си смело и безпристрастно и непрекъснато ги разделяше. Пот се стичаше по лицето му. Той влагаше цялата си сила, за да раздели двете вкопчени тела, но щом ги разделеше, Джо пак влизаше невредим в клинч и цялата работа трябваше да се повтори отново. Напрасно освобожденият Понта опитваше да избегне обхващащите го ръце и увиващото се около него тяло. А не можеше да стои настрана – трябваше да се приближи, за да нанесе удар – и всеки път Джо го подмамваше и сграбчваше в обятията си.

Дженъвийв, свита в малката съблекалня, не откъсваше очи от шпионката; и тя се чувствуваше измамена. В тази борба, която й се струваше борба на живот и смърт, тя бе заинтересована страна – та нали един от противниците беше нейният Джо! И ето – на публиката всичко й бе ясно, а на нея – не. Играта не се бе разбулила пред нея. Дженъвийв не можеше да долови нейния загадъчен чар, който сега й се струваше още по-загадъчен. Не разбираше къде се крие нейната мощ. Каква наслада можеше да намира Джо в това грубо гърчене и напъване на телата, в тези свирепи схватки и още по-свирепи удари, причиняващи ужасна болка? Несъмнено тя, Дженъвийв, му предлагаше много повече – отдих, доволство и тиха, спокойна радост. Залогът, който тя даваше за сърцето и душата му, беше много по-възвишен и щедър от залога на Играта; и все пак Джо се забавляваше и с двете – държеше нея в прегръдките си, но обръщаше глава, заслушан в зова на другата, изкусителката, сирена-та, чието обаяние тя не можеше да разбере.

Гонгът удари., Рундът завърши точно когато излизаха от клинч в ъгъла на Понта. Бледоликият млад секундант се провря през въжетата още с първия звук. Той грабна Джо, повдигна го и на ръце тичешком го

пренесе до неговия ъгъл. Секундантите започнаха трескава работа – разтриваха му нозете, пляскаха го по корема, разтягаха с пръсти шортите му, за да диша по-свободно. За първи път Дженъвийв виждаше как човек диша с корема си; коремните мускули се вдигаха и спущаха много повече отколкото гърдите ѝ, когато тичаше да догони някой трамвай. Остра миризма раздразни ноздрите ѝ – тя лъхаше от напоената с амоняк гъба, от която Джо вдъхваше възбуждащи пари, за да се избистри мозъкът му. Той изплаква устата и гърлото си.. изтисква малко от разрязания лимон, а в това време, пешкирите бясно се вееха пред него и пълнеха дробовете му с кислород, който щеше да пречисти силно биещата му кръв и да я освежи за предстоящата схватка. Бършеха разгорещеното му тяло с мокри гъби, обливаха го с вода, а няколко бутилки изляха направо върху главата му.

ГЛАВА VI

Гонгът за шестия рунд удари и двамата противници с лъснали от водата тела тръгнаха един срещу друг. Понта като хала премина две трети от ринга – гореше от желание по-скоро да се нахвърли върху противника си, преди той напълно да се е съвзел. Но Джо бе издържал изпитанието. Отново беше силен и ставаше все по-силен. Той отби няколко зловни нападения, а след това му нанесе такъв удар, че Понта, олюлявайки се, отстъпи назад. Джо понечи да го последва, но разумно се въздържа и само отбиваше ударите и се закриваше от урагана, който сам бе предизвикал.

Боят се водеше както в началото: Джо се защищаваше, а Понта нападаше. Ала Понта не беше вече тъй сигурен в себе си, не се чувствуваше господар на положението. Всеки момент, през най-свирепите му атаки, противникът можеше да замахне и да го удари. Джо пестеше силите си – на десет удара на Понта отвръщаше с един, но този удар почти винаги попадаше в целта. Понта беше по-силен от Джо в нападенията, но все пак не успяваше да го надвие, а ловките като на тигър удари на Джо го грозяха непрекъснато и му показваха ясно, че има опасен противник. Той не можеше вече да развихря разрушителната си сила, както правеше в първите си нападения.

Борбата бе почнала да взема друг обрат. Публиката бързо схвана промяната; дори и Дженъвийв я забеляза в началото на деветия рунд. Джо нападаше. Влезеха ли в клинч, не Понта, а Джо замахваше надолу с юмрук към кръста на противника и изнасяше страшния удар в бърбеците. Той удряше само веднъж при всеки клинч, не пропусна нито един клинч и удряше с цялата си сила. А когато не бяха в клинч, нанасяше ту ъпъркът в корема на Понта, ту кроше в челюстта му, ту дълъг прав удар.

Но при най-малък признак на приближаващ ураган Джо отскачаше леко встрани и се закриваше.

Така изминаха още два рунда, три рунда, но силите на Понта, макар и видимо намалели, не го напускаха толкова бързо. Задачата на Джо беше да изтощи тази сила не с един удар, не с десет, но удар след удар... удари без край, докато тази огромна сила бъде изтръгната от тялото на противника. Джо не му даваше да си отдъхне, преследваше го упорито стъпка по стъпка и постоянно се чуваше „туптуптуп“ от неговия напредващ ляв крак по твърдия брезент. После внезапно нападение с тигърски

скок, удар или поредица удари, бърз скок назад и отново левият крак почваше да тупа по брезента в настъпление. Минеше ли Понта в свирепа атака, Джо благоразумно се закриваше само за да се запази, а после левият му крак пак почваше своето „туп ууптуп“ в упорито преследване на противника.

Понта постепенно отслабваше. За зрителите краят беше предрешен.

– Браво, Джо! – шумно изказваха те възхищението и обичта си.

– Срамота е да вземеш пари! – подиграваха се те. – Защо не го изядеш, Понта? Хайде, изяди го!

През едноминутните почивки секундантите на Понта работеха над него с двойно по-голямо усърдие. Тяхната твърда увереност в неговата огромна сила и жизненост беше напълно разколебана. Дженъвийв наблюдаваше трескавите им усилия и слушаше как бледоликият секундант предупреждава Джо.

– Не бързай – съветваше го той, – в ръцете ти е, но не бързай. Виждал съм го аз него на ринга. Може да нанесе удар дори когато съдията се готви да каже: „Десет!“ Виждал съм го повален – ще речеш, истински нокаут, а пак продължава да се бие. Мики Саливън хубаво го беше наредил: нокдаун след нокдаун, щом се надигне – нокдаун – шест пъти, но след това се откри. Понта го улучи в челюстта и две минути след туй Мики отвори очи и попита какво е станало. Внимавай, пази се от него. Да не вземеш да се увлечеш и да се откриеш, та да ти фрасне някой неочакван удар – внимавай. Заложил съм за тебе, но не смятам, че парите са в джоба ми, докато не свърши броенето.

Обливаха Понта с вода. Когато гонгът удари,

един от секундантите изля над главата му цяла бутилка. Понта тръгна към центъра на ринга, а секундантът го последва няколко крачки, като продължаваше да излива водата от бутилката. Съдията му извика, той се затича и както бягаше, изпусна бутилката на ринга. Тя се търколи няколко пъти, водата почна да се разлива по брезента, съдията бързо ритна шишето и го запрати зад въжетата.

През изминалите рундове Дженъвийв ни веднъж не видя онзи израз на лицето на Джо, израза на борец, който бе видяла тази сутрин в универсалния магазин, когато й говореше за Играта. Понякога лицето му беше съвсем момчешко, друг път, когато Понта му нанасяше жестоки удари, то беше бледо и сиво, а по-късно, по време на страшните изпитания, когато отчаяно се вкопчваше в противника и го държеше в клинч, ставаше умислено и тъжно. Едва сега, когато бе във от опасност и сам нападаше, той пак придоби израза на борец. Тя го видя и потрепера. В

този миг Джо беше тъй далече от нея! Бе си въобразявала, че го познава цял-целеничък и че го държи напълно в своята власт, но този Джо тя не познаваше – това стоманено лице, тези стоманени уста, тези стоманени очи, които искряха със стоманен блясък. Стори й се, че това е безстрастното лице на ангела на отмъщението, белязано от божия промисъл.

Понта се опита да се впусне пак в бясно нападение както в начало-то, но един удар по устата го спря. Неумолим, настойчив, застрашителен, Джо го преследваше, без да му даде ни секунда покой. Тринадесетият рунд завърши с нападение в ъгъла на Понта. Той се опита да се отбранява, но юмрукът на Джо го свали на колене, съдията почна да брои – на деветата секунда Понта се изправи и се опита да влезе в спасителен клинч, но Джо го посрещна с четири страшни удара в корема и когато гонгът удари, Понта падна задъхан в ръцете на своите секунданти.

Джо пробягна през ринга до своя ъгъл.

– Сега вече ще го свърша – каза той на секунданта си.

– Хубаво го нареди този път – отговори секунданта. – Сега нищо не може да ти попречи освен някой неочакван удар – трябва да внимаваш.

Джо се наклони напред, сбрал крака като бегач, готов да полети, щом чу сигнала. Той чакаше гонга да удари и щом го чу, втурна се напред, прекоси ринга и свари Понта точно когато ставаше от стола, още обкръжен от своите секунданти. И там сред секундантите повали Понта с десен удар. Едва що се бе надигнал сред бъркотията от кофи, столове и секунданти, Джо отново го повали на земята, И трети път го повали, преди Понта да успее да излезе от ъгъла си.

Джо се бе превърнал най-после в ураган. Дженъвийв си спомни думите му: „Само гледай. Ще разбереш кога съм минал в настъпление.“ И публиката разбра. Всички скочиха на крака, гласовете се сляха в общ свиреп рев – рева на кръвожадната тълпа. „Сигурно така вият вълците“ – помисли си Дженъвийв. Уверена в победата на своя любим, тя намери място в сърцето си и за жал към Понта.

Напразно Понта се опитваше да се защити, да блокира, да се закрие, да се изплъзне, да се спаси поне за миг в клинч. Но не му бе даден ви миг пощада. Нокдаун след нокдаун бе неговата участ. Биваше поваляна върху брезента ту по гръб, ту на една страна, получаваше удари и по време на клинч, и когато се откопчваха един от друг – постоянни, разтърсващи удари, които замъгляваха мозъка и изтощаваха силата на мускулите му. Юмрукът на противника го притискаше в ъглите и го прогонваше оттам, запращаше го върху въжетата, караше го да отскача, но някой нов удар отново го хвърляше върху тях. Той размахваше ръце във

въздуха, като сипеше свирепи удари в празното пространство. Нищо човешко не остана в него; напълно се преобрази в звяр – ревеше, беснееше, загиваше. Бе съборен на колене, отказа да се предаде и преди десетата секунда, олюлявайки се, пак се надигна на крака, но юмрукът на Джо отново го посрещна и го запрати назад върху въжетата. Пребит и измъчен, запъхтян, с изцъклени очи, едва стоящ на крака, дишащ трескаво и хрипливо, жалък и героичен, решен да води борбата докрай, Понта се мятеше из ринга под натиска на противника, но все пак се опитваше да го удря. И точно тогава Джо се подхлъзна на мокрия брезент. Плувалите във влага очи на Понта видяха и прецениха щастливата случайност. Той събра всичките си напускащи го сили за светкавичен неочакван удар. В секундата, когато Джо се подхлъзна, Понта го улучи точно по брадата. Джо политна и се просна възник. Дженъвийв забеляза как мускулите му се отпуснаха още преди да падне и чу как главата му тупна в брезента.

Оглушителните викове на тълпата замряха изведнъж. Наведен над неподвижното тяло, съдията броеше секундите. Понта залитна и се свлече на колене. Той с мъка се повдигна и олюлявайки се назад-напред, хвърли към зрителите злобен, унищожителен поглед. Краката му трепереха, коленете му се подгъваха, той едва дишаше, мъчително, хрипливо. Залитна назад, но не падна само защото слепешком се вкопчи о въжетата. Увисна там изнемощял, превит, отпуснал цялото си тяло, навел глава върху гърдите, докато реферът отброи фаталната десета секунда и посочи към него в знак, че е победил.

Никой не изръкопляска и той като змия пропълзя през въжетата и падна в ръцете на секундантите си. Те му помогнаха да слезе от ринга и като го подкрепяха, го поведоха надолу по пътеката между тълпата. Джо продължаваше да лежи там, дето бе паднал. Секундантите му го отнесоха в неговия ъгъл и го положиха на стола. Любопитни зрители започнаха да се катерят на ринга, но полицаите, които бяха вече там, грубо ги отстраняваха.

Дженъвийв наблюдаваше през шпионката. Тя не беше много разтревожена. Любимият ѝ бе победен. За него това беше разочарование и тя му съчувствуваше, но нищо повече. Отчасти тя дори беше доволна – Играта му бе изневерила и сега тя бе по-уверена, че той ѝ принадлежи. Джо ѝ бе разказвал различни случаи на нокаут – често боксьорите не се съземали веднага. Тя се разтревожи истински чак когато чу секундантите да викат за лекар.

Те прехвърлиха неподвижното му тяло през въжетата и Дженъвийв

не можеше вече да го вижда през шпионката. След това вратата на нейната стаичка се отвори и няколко мъже влязоха вътре. Носеха Джо. Положиха го върху прашния под, а главата му – върху коляното на един от секундантите. Никой не изглеждаше учуден от присъствието на Дженъвийв. Тя се приближи и коленичи до него. Очите му бяха склопени, а устните – леко разтворени. Влажната му коса бе слепнала на прави кичури около лицето. Тя повдигна едната му ръка – беше тъй тежка и безжизнена, че Дженъвийв се уплаши. Погледна бързо секундантите и другите мъже – по лицата на всички се четеше страх. Само един не изглеждаше изплашен и сипеше полугласно страхотни ругатни. Изведнъж забеляза Силвърстайн; стоеше съвсем близо до нея. Той също изглеждаше уплашен; ласкаво сложи ръка върху рамото ѝ и съчувствено го стисна.

Това съчувствие ѝ се стори страшно. Главата ѝ

– почна да се замайва. Друг някой влезе в стаята, сториха му път. Човекът мина напред и раздразнено извика: „Излезте навън! Освободете стаята!“ Някои от мъжете мълчаливо се подчиниха.

– А ти кой си? – рязко запита той Дженъвийв. – Дявол да го вземе, та това е момиче!

– Нищо, оставете – тя е негова годеница – обади се един младеж. Дженъвийв го позна – той я бе довел тук.

– А ти? – соннато се обърна новодошлият към Силвърстайн.

– Аз съм с нея – грубо отговори Силвърстайн.

– Тя работи при него – обясни младежът. – Оставете, не се тревожете.

Новодошлият измърмори нещо, коленичи до Джо, опипа влажната глава, пак измърмори и се изправи. – Този случай не е за мене – каза той, – повикайте болничната кола.

Това, което се случи по-нататък, беше за Дженъвийв като кошмарен сън. Навярно бе загубила съзнание – не си спомняше, – иначе нямаше защо Силвърстайн да я обгръща с едната си ръка и да я подкрепя. Лицата на всички ѝ се виждаха неясни, недействителни. Откъслечни разговори стигнаха до ушите ѝ. Младежът, който я бе довел тук, каза нещо за репортьори...

– Ще пишат името ти във вестниците – чу сякаш много отдалече гласа на Силвърстайн и почувствува, че тя самата поклаща отрицателно глава.

Появиха се нови лица и видя, че изнасят Джо с брезентова носилка. Силвърстайн закопча дългия ѝ балтон и вдигна яката, която закри лицето ѝ. Усети нощния въздух по бузите си, погледна нагоре и видя ясните,

студени звезди. Седна в претъпканата кола. Силвърстайн беше до нея. И Джо беше там; той лежеше на носилката, голото му тяло беше покрито с одеяла. Един човек в синя униформа ѝ говореше мило, но тя не разбираше какво ѝ казва. Конски копита тропаха и тя се клатушкаше някъде в нощта.

После – светлини, гласове и мирис на йодоформ. Това трябва да е болницата – помисли тя, – ето операционната маса, ето там лекарите. Те преглеждаха Джо. Един от тях, черноок, с черна брада, навярно чужденец, се изправи, след като дълго бе стоял наведен над масата.

– Никога не съм срещал подобен случай – каза той на другия до него, – цялата задна част на черепа...

Устните ѝ бяха сухи и горяха, нетърпима болка свиваше гърлото ѝ. Но защо не плачеше? Трябваше да заплаче, чувствуваше, че тогава няма да ѝ е тъй тежко. Лоти беше там, (имаше промяна в страшния сън), стоеше от другата страна на малкото тясно легло и плачеше. Някой говореше нещо за кома, завършваща със смърт. Не беше лекарят, който приличаше я а чужденец, а някой друг. Имаше ли значение кой беше? А колко ли е часът? И сякаш като отговор видя през прозореца слабата бледа светлина на зората.

– Днес щеше да е нашата сватба – каза тя на Лоти.

– Мълчи, мълчи! – изхлипа сестра му от другата страна на леглото и като закри лицето си, отново заплака.

И така, край на всичко – на килимите и мебелите, на малката къщичка, която бяха наели; край на срещите и разходките в чудните звездни нощи, на всеотдайната им любов и на щастието да любиш и да бъдеш любим. Тя бе потресена от ужасната същност на Играта, която не можа да разбере, Играта и нейните зли шеги, опасните ѝ прищевки, силата, с която сграбчваше мъжките души и караше кръвта пламенно да закипи. Пред тази съперница жената изглеждаше жалка, безсилна да запълни, да осмисли изцяло живота на мъжа, а оставаше само негово забавление, негова играчка; на жената той отдаваше своята нежност и грижи, своите моментни настроения и пориви, а на Играта – своите дни

и нощи на борба, плода на ръцете и ума си, най-упоритата си работа и най-безумните си усилия, напрежението, устремът на цялото си същество – на Играта той поднасяше най-съкровените си мечти. Силвърстайн ѝ помогна да стане. Все още зашеметена от страшния сън, тя сяпало се покоряваше. Той я хвана за лакътя и поведе към вратата.

– О, защо не го целунеш? – извика Лоти. Тъмните ѝ, пълни с мъка очи горяха.

Дженъвийв послушно се наведе над безжизнения труп и притисна устните си в още топлите му устни. Вратата се отвори и тя мина в другата стая. Там чакаше мисис Силвърстайн. Сърдитите ѝ очи светнаха гневно, щом зърна мъжките дрехи на Дженъвийв.

Силвърстайн погледна умолително съпругата си, но тя избухна неудържимо:

– Какво ти казвах аз, а? Какво ти казвах? А тя – не! Реши да се люби с побойник и туйто! Сега ще ти пишат името във всички вестници; ще пишат, че си била с мъжки дрехи на боксов мач! Ах ти, безсрамнице, негоднице недна! Ти...

Но гласът ѝ се задави, сълзи бликнаха от очите ѝ; протегнала тлъстите си ръце, тромава, смешна, но изпълнена със свята майчинска любов, тя се заклати към мъчливата девойка и я притисна до гърдите си. Задъхано, неясно бърбеше някакви ласкави думи и като се олюляваше назад-напред, галеше с дебелия си ръка рамото на Дженъвийв.

КРАЙ

© Ирина Калянова Василиева, превод от английски

Jack London
The Game, 1905

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 24 април 2003

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2173>]